De Ottomaanse Staat:

Een Staat Van Tawhid Of Een Staat Van Shirk?

Door Shaykh Nasir al-Fahd

-moge Allah hem bevrijden-

بسم الله الرحمن الرحيم

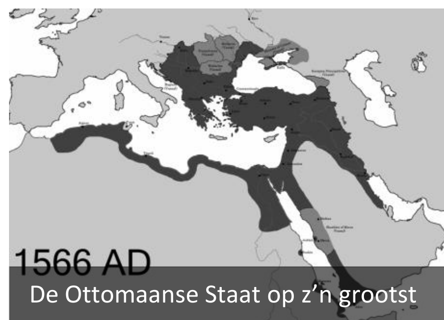
De Ottomaanse Staat En De Mawqif Van | De Imams Van De Da'wah |

Vertaald door:

In de Naam van Allah, ar-Rahman ar-Rahim.

Hier, voor jullie, is een vertaling door het team van Ahlut-Tawhid Publications. Het besluit dit boek te vertalen kwam na een prijzing van Shaykh Ahmad Musa Jibril -moge Allah hem beschermen- waarin hij dit boek en de schrijver ervan prees[1]. Vele mensen hebben de misvatting dat de Ottomaanse Staat een Islamitische Staat was en dat het de laatste Khilafah was. Dit zal echter in de loop van het boek toegelicht worden. De schrijver is Shaykh Nasir al-Fahd -moge Allah hem bevrijden-. De Shaykh is een expert in alle gebieden van Islamitische Wetenschappen. Hij heeft de 9 boeken van hadith gememoriseerd, vele boeken geschreven binnen en buiten de gevangenis en is bekwaam in de werken van de geleerden van de salaf en de geleerden an-Najd, die de manhaj as-salaf weer hebben laten leven. De Shaykh heeft vele kennisvolle shuyukh gehad met aan top Shaykh Hamud bin ‘Uqla ash-Shu’aybi (Shaykh Hamud is de geadopteerde zoon van Shaykh ‘Abdurrahman ibn Qasim an-Najdi, die “ad-Durar as-Saniyyah” en “Majmu’ al-Fatawa” heeft bijeengebracht). Zijn biografie is beschikbaar voor wie deze zoekt.

De Ottomaanse Staat op z’n grootst

Het is niet fout om te zeggen dat we de slechte situatie van de ummah van vandaag te danken hebben aan de Ottomaanse Staat. Het is een staat wat honderden jaren irja’, filosofie, hubb ad-dunya en soefistische shirk heeft verspreid in heel de islamitische wereld. Men begon gewend te raken aan kufri-wetten in naam van de deen, totdat zij de tawaghit niet meer herkenden en zelf ondergedompeld waren in onwetendheid met betrekking tot tawhid.

Toen deze kufri-staat eindigde en er geleidelijk “islamitische”-groeperingen ontstonden, kwamen er groepen voort zoals de “ikhwan al-muslimin” (moslimbroederschap) die enkel de Ottomaanse ‘aqidah willen her-implementeren. Zij wensen met extreme passiviteit, liefde voor de kuffar en gebruik van seculiere middelen hun versie van zogenaamde “shari’ah” in te voeren. Takfir en qital (hetgeen waarvoor de da’wah as-salafiyyah van Shaykh Muhammad ibn ‘Abdilwahhab bekritiseerd werd) zijn bij hen twee rode zones. Ze doen alles om de mensen van takfir en qital af te beelden als losbandige verderfzaaiers net als hun Ottomaanse Sultans deden in het verleden. Erger dan dat zijn mensen die geen éne band hebben met de da’wah van Shaykh Muhammad ibn ‘Abdilwahhab, maar die zichzelf er wel aan toe schrijven en stiekem in privé beweren dat deze ‘ulama extremisme hebben net als dat de huidige khawarij de da’wah an-najdiyyah zien als de da’wah van de jahmiyyah, maar hen wel gebruiken en misbruiken met als doel mensen te trekken naar hun extremisme. Sommigen wensen “traktaten” te schrijven ter weerlegging van de huidige Islamitische Staat die in precieze stappen de vorige Islamitische Staten volgt, van de tijd van de sahabah tot de tijd van de a’immah an-najdiyyah.

De waarachtige geleerden worden vastgezet door de Tawaghit

De ziekte van de “ikhwan al-murtaddin” is vandaag wijdverspreid en wordt gepredikt door bijna elke prediker. Zij wensen het shirki-democratische pad te bewandelen om een aantal “huquq” te verkrijgen. Het is niets meer dan bedrog en oorlog tegen Allah en Zijn Boodschapper. Hun a’immah zullen bij de kleinste beproeving de kufri-qanun zoeken in de voetstappen van hun Ottomaanse Sultans die eveneens laks waren in tawhid al-hakimiyyah, zie het voorbeeld van de murtadd Fawaz Jneid die tahakum doet omwille van een wijkverbod. Met andere woorden, een wijkverbod is al genoeg om shirk te plegen. Het is dan niet een verassing om te weten dat ze dan ook het stemmen toestaan. Hun voorbeelden zijn veel, of het nou Nouman Ali Khan, Salman al-‘Awda, Suhayb Salam, Ismail Quba, Omar Suleiman, Monsif Abu Hafsa, Abderrahman Abou Juwairiyyah, Rachid Nafi’, Musa Shareef (de murtadd geschiedkundige die zei dat je mag vechten in de legers van de Arabische tawaghit), Said Abarkane is: je ziet bij hen allen dat ze de weg bewandelen van de massonisten (vrijmetselaars) die o.a. beleden werd door de leraar van al-Albani. Je ziet vooral dat de ikhwani en murji’

[1] https://www.youtube.com/watch?v=XJt69nq-Lws vanaf min 24:00

bewegingen in Nederland met aan top Ahmad Salam en Bouchta (de madkhali) die beiden een directe sterke link hebben met de ‘aqidah van al-Albani, enkel verschillen zij in de middelen waarmee zij hun da’wah willen versterken. En dit zorgt bij hen voor een jahili-haat tegenover elkaar. Eveneens de ash’ari-beweging die zijn best doet om zoveel mogelijk de stappen te volgen van hun Ottomaanse voorvaderen, maar integendeel tot de anderen doen zij dit bewust, want zij zien de tijd van de Ottomaanse Staat als de beste tijdsperk tezamen met de tijd van de filosofische “Dawlah al-Muwahhidun” (wat de naam Dawlah al-Mushrikun meer siert) die de Dawlah al-Murabitun afzette en de pure manhaj omwisselde met de duistere manhaj van ontkenning van Allah’s namen & eigenschappen gepaard met kettingtakfir op degenen die deze “asl” van de din (het ontkennen van asma was-sifat) ontkenden. Dat zijn tevens ook de twee Staten die hen het meest heeft geholpen in hun k

ufri ambitie. Al deze jahili-sektes maken ruzie met elkaar om wereldse redenen en ze zijn het -wat dat betreft- nooit eens met elkaar. Ze zijn het echter allemaal eens met de haat tegen de ta’ifah al-mansurah en dat je hen met alle middelen die beschikbaar zijn moet bestrijden, of het nou is dat je met de kuffar moet samenwerken, tahakum moet doen of moet liegen. Hun voornaamste stappen en leugens zijn als volgt:

-Prediken dat de ta’ifah al-mansurah geen geleerden heeft.
-Prediken dat de ta’ifah al-mansurah geen rahmah heeft.
-Prediken dat de ta’ifah al-mansurah mensen onrecht aandoet.
-Prediken dat de ta’ifah al-mansurah gehersenspoeld is door leugens.
-Prediken door mensen bang te maken van de wereldse pijn van een dergelijke pad.
-Prediken tegen de ta’ifah al-mansurah door hen te toetsen met de normen en waarden van de kuffar, i.p.v. de shari’ah aangezien ze weten dat vele moslims beïnvloed zijn door de normen en waarden van de kuffar.
-Prediken door mensen onzekerheid te schenken door de kuffar’s kracht erbij te halen.
-Prediken door de maslahah-mafsadah principe puur aan de wereldse maatstaf te koppelen.
-Prediken door de ta’ifah al-mansurah & hun heilige doel te bespotten zoals de kuffar doen; door te vernederen.
-Prediken dat het leven van de ta’ifah al-mansurah een leven is van eenzaamheid en ghurbah (vreemdheid), en niet het leven van vele conferenties en lezingen in dar al-kufr.

Hun afvalligheid zal enkel tegen hen werken ookal duurt het een tijd: hun maslahah is enkel bedrog.

Als dit allemaal niet lukt, dan gaan ze over naar het bestrijden met alle middelen die beschikbaar zijn, terwijl hun omgang met de kuffar precies het tegenovergestelde is. Zij zijn waarlijk de erfgenamen van de Ottomanen en hun liefhebbers, zij zijn de bewonderaars van Hasan al-Banna, Morsi, Erdogan, Jaysh as-Suri al-Hur, al-Ghannushi, Bankiran, Kuzu-Ozturk en zulke type mensen. Zij zijn de oproepers tot stemmen en democratie in naam van de Islam. Zij zijn de mensen die de gemoderniseerde Ottomaanse vlag (de Turkse vlag) plaatsen als steunbetuiging voor de taghut Erdogan en zijn mushrik-aanhangers. Dus telkens als iemand vandaag de irja’ en haat waarneemt jegens de ‘aqidah, dan moet hij beseffen dat dit onder andere komt door de Ottomaanse Staat en hun soefistische invloed op de gehele moslimwereld. Hun eerste leider ’Uthman was al een toegewijde sufi mushrik die zelfs zijn dochter aan een sufi-shaykh gaf om te trouwen. Weet -moge Allah je behouden-, dat West-Anatolië nooit dar al-islam is geweest, en dat de hadith over de veroveraar van Qunstantiniyyah nog moet geschieden. Dit gezegd te hebben: moge Allah ons die tijd laten meemaken en ons gebruiken voor het goede, ons vergeven voor het slechte en de moslims leiden.

Wal-hamdulillahi rabbil-‘alamin[2]

De sufi-shaykhs bederven de harten van de mensen door middel van shirk en kufr.

[2] Alles wat volgt is van Shaykh Nasir al-Fahd behalve de voetnoten, beneden. De voetnoten en commentaar van Shaykh Nasir al-Fahd heb ik in de tekst geplaatst achter de rechtlijnige haakjes [ ] en niet beneden, om het zo overzichtelijk te houden.

-Door Shaykh Nasir al-Fahd:

Alle lof en dank zij Allah, en moge vrede en zegeningen zijn met de Boodschapper van Allah, en zijn familie en zijn metgezellen en allen die hen volgden. Voorts:

Dit is een korte studie dat de werkelijkheid van de Ottomaanse staat opheldert, de Staat die geprezen wordt door vele “Islamitische denkers” en erover goed praten, en het beschrijven als de laatste bastion van de Islam; diens vernietiging de ‘izzah wegnam bij de moslims. Ook verheldert de studie de positie van de Da’wah van ash-Shaykh Muhammad ibn ‘Abdulwahhab (رحمه الله) ten opzichte van deze Staat.

En ik heb het gesplitst in twee hoofstukken:

De Eerste Hoofstuk: omtrent de Ottomaanse Staat
De Tweede Hoofdstuk: omtrent het standpunt van de Shaykh’s da’wah ten opzichte van de Ottomaanse Staat.

De Eerste Hoofdstuk - De werkelijkheid van de Ottomaanse Staat

Voorwaar, wie de werkelijkheid van de Ottomaanse Staat onder de loep neemt -van haar begin tot haar eind- zal geen enkele twijfel hebben over haar directe bijdrage in het vervalsen van de ‘aqaa’id (geloofsovertuigingen) van de moslims, en dit wordt zeer helder door twee zaken:

De eerste: door middel van haar bijdrage in het verspreiden van (voornamelijk Soefistische) shirk

De tweede: door middel van haar oorlogsvoering tegen tawhid

Qunstantiniyyah: een stad waar nog nooit de shari’ah is geïmplementeerd.

[Degenen die de oorlog verdedigen van de Ottomanen tegen de Islamitische Staat in het Arabisch Schiereiland en haar oorlog op de da’wah van de manhaj as-salaf (onder leiding van Shaykh al-Islam en de edele amir Muhammad ibn Sa’ud), beweren dat dit enkel een “politieke oorlog” was. Maar de werkelijkheid is dat dit niet zo was, het was juist vanaf begins af aan een oorlog omwille van ‘aqidah, die gestart is door de fatawa van hun ‘ulama vanonder de gravenaanbidders. Zie “Hashiyah ibn ‘Abidin”, vol. 4 pag. 262.]

En de Ottomaanse staat verspreidde shirk door middel van de op-shirk-gebaseerde tasawwuf (soefisme) dat gefundeerd is op het aanbidden van de graven en de vromen, en dit is een bewezen feit waar niemand over discussieert, zelfs degenen die haar verdedigen zijn het hiermee eens.

En ik zal in hetgeen volgt sommige teksten quoteren die dit bewijzen van de liefhebbers van de Ottomaanse Staat zelf:

'Abdulaziz ash-Shanawi zei in zijn boek “ad-Dawlah al-'Uthmaaniyyah: Dawlah Islaamiyyah Muftaraa 'Alayhaa” (“De Ottomaanse Staat: Een Islamitische Staat Die Is Belasterd”) in de eerste volume, pagina 59 -op een prijzende manier-:

"En één van de manifestaties van de religieuze besturing in het beleid van de Staat was de aanmoediging van tasawwuf tussen de Ottomanen. En de Staat gaf de mashayikh van de sufi-tariqah’s wijd-omvattende autoriteit en macht over hun studenten en volgers. En deze tariqah’s werden geleidelijk wijdverspreid in Centraal-Azië, daarna bewogen ze naar de meerderheid van de gebieden in de Staat... En de Staat strekte zich financieel uit om een helpende hand te zijn voor de sufi-tariqah’s. En van de belangrijkste sufi-tariqah’s waren de Naqshbandiyyah, Mawlawiyyah, Baktashiyyah en de Rifa’iyyah..” [Einde Citaat]

[En deze tariqah’s zijn allemaal gefundeerd op het aanbidden van de graven van de vromen, en voorwaar ze waren gefundeerd op shirk met betrekking tot de rububiyyah -waarin zelfs de Arabische mushrikin in geloofden en het bevestigden voor Allah alleen-, en dat is vanwege de sufiyyah’s geloofsovertuigingen in “al-ghawth”, “al-aqtab”, “al-abdal”, en anderen over wie ze claimen die het universum controleren. Zie wat Shaykh al-Islam Ibn Taymiyyah schreef over de sufiyyah, en zijn debatten met de volgers van de Rifa’iyyah (“Majmu’ al-Fatawa”, vol. 11), en zie wat Ihsan Ilahi Dhahir schreef over de sufiyyah en over deze tariqah’s en hun praktijken van shirk in zijn boek “Dirasat fit-Tasawwuf” (“Studies Over Tasawwuf”), en wat as-Sindi schreef in zijn boek “At-Tasawwuf fi Mizan al-Bahth wat-Tahqiq” (“Tasawwuf In De Weegschaal Van Onderzoek En Verificatie”), en wat al-Wakil schreef in zijn boek “Hadhihi Hiya as-Sufiyyah” (“Dit Is Dus Soefisme”). En een gedetailleerde beschrijving van sommige van deze tariqah’s zal volgen insha’allah.

En Muhammad Qutb zei in zijn boek “Waqi’una al-Mu’asir” (“Onze Huidige Tijd”) op pagina 155:

"Soefisme begon te verspreiden in de 'Abbasi-gemeenschap, maar het was echter een geïsoleerde hoek van de gemeenschap. Maar in de tijd van de heerschappij van de Ottomaanse Staat, en om specifiek te zijn in Turkije, werd Sufisme de gemeenschap zelf en het werd de religie zelf." [Einde Citaat]

En in "al-Mawsu'ah al-Muyassarah fil-Adyan al-Mu'asirah" pagina 348:

"Al-Baktashiyyah (Bektaşi): de Ottomaanse Turken waren verwant met deze tariqah, en het blijft wijdverspreiden in Albanië. En het is dichterbij bij shi'itische tasawwuf dan "sunni"-tasawwuf.. En het had grote macht over de leiders van de Ottomanen zelf." [Einde Citaat][3]

Alle tasawwuf is een bid'ah en er is niet iets als "sunni"-tasawwuf. En verdere details over deze specifieke tariqah zal volgen.

De Baktashi-gravenaanbidders werden vereerd

En in de boek "Al-Fikr as-Sufi fi Dhaw' al-Kitab wa as-Sunnah" ("De Sufi-gedachtegoed in licht van de Kitab en Sunnah"), pagina 411 staat:

"En de Ottomaanse Sultans concurreerden met elkaar in het bouwen van tekkes, zawiyah's en de graven van de Baktashiyyah. Dus sommige Sultans steunden dit en anderen waren hiertegen, omdat ze de voorkeur hadden aan een andere tariqah." [Einde Citaat]

Om deze reden is het niet verbazingwekkend dat shirk en kufr wijdverspreid werden, en dat tawhid weg begon te vagen in de landen waarover zij heersten. En Shaykh Husayn ibn Ghannam (رحمه الله) zei, terwijl hij hun landen beschreef:

"De meeste mensen in zijn (Shaykh Muhammad ibn 'Abdulwahhabs) tijd waren gezonken in vervuiling en besmeurd door onreinheid totdat zij zelfs zonder na te denken vielen in shirk, nadat de Sunnah begraven was.. Dus zij wendden zich tot het aanbidden van de vromen en de rechtgeschapen mensen, en zij deden de kraag van tawhid en religie af. Zij beoefenden het vragen van hulp aan hen in tijden van rampspoeden, ongelukken en desastreuze voorvallen, en zij renden naar hen (hun afgoden) om hen te vragen om hen in hun behoeften te voorzien en hun moeilijkheden weg te halen, (zij vroegen dit zowel) van de levenden als van hun doden. En vele mensen geloofden dat levenloze objecten hun konden helpen of hen schade kon berokkenen." [Einde Citaat] Daarna noemde hij de vormen van shirk op die bestonden in an-Najd, Al-Hijaz, Al-'Iraq, Ash-Sham, Egypte en andere plekken. Zie "Rawdhat al-Afkar", vanaf pagina 5.

En Imam Sa'ud ibn 'Abdul'Aziz ibn Muhammad (gestorven 1814)[4] zei in een van zijn brieven naar de Ottomaanse Gouverneur van al-'Iraq, toen hij de werkelijkheid van hun Staat beschreef:

---

[3] Noot vertaler: Haci Bektas Veli is hun grootmeester en ze zijn dicht verwant met de Alevieten. Ibrahim Paşa die de Ottomaanse Staat in Egypte bestuurde, leidde de gevechten tegen de da'wah van at-tawhid in het Arabische Schiereiland en hij was een Baktashi. Hij was degene die Mekka en Medina plunderde nadat het licht van tawhid er jarenlang weer had geschenen onder de autoriteit van de 'ulama an-najd en de da'wah as-salafiyyah. Ibrahim Paşa vocht tegen deze gezegende Islamitische Staat totdat het viel en de kleinzonen van ash-Shaykh Muhammad ibn 'Abdulwahhab en Amir al-Mu'minin Muhammad ibn Sa'ud werden gevangengenomen en geëxecuteerd. Een aantal jaren later kwam echter de nachtmerrie van de mushrik-Ottomanen terug met een andere kleinzoon van Shaykh al-Islam genaamd Turki ibn 'Abdillah ibn Muhammad ibn 'Abdilwahhab die de 2e Islamitische Staat van Najd vestigde en grote delen van al-Jazirah terugveroverde.

[4] Hij was de kleinzoon van Amir al-Mu'minin Muhammad ibn Sa'ud (gestorven 1765) en ook de kleinzoon van de Groot-Imam van de Islamitische Staat, genaamd Shaykh al-Islam Muhammad ibn 'Abdulwahhab (gestorven 1792). Shaykh al-Islam Muhammad ibn 'Abdulwahhab had zijn dochter gegeven aan de zoon van Imam Muhammad ibn Sa'ud nadat zij besloten hadden om samen de Islamitische Staat te stichten in het Arabische Schiereiland en jihad te doen tegen alle andere stammen en emiraten in Najd die vervallen waren in shirk en link hadden met de Ottomanen, en om de Haramayn -met succes- te veroveren van de Ottomaanse gravenaanbidders, met als uitvalsbasis de stad ad-Dir'iyyah. Uit dit huwelijk was Sa'ud ibn

"Dus de symbolen van kufr in Allah en shirk; dit is de situatie wat onder jullie heerst. Zoals het maken van tombes over de graven, het plaatsen van lichtjes daarboven, het hangen van kleedstukken over hen, het bezoeken van hen op een manier dat niet is voorgeschreven door Allah of Zijn Boodschapper, het vieren van jaarlijkse festivals daar, en het vragen van de begraven mensen om hun benodigdheden te voorzien, hun moeilijkheden weg te halen en hen verontschuldigen bij hen; dit allemaal tezamen met het verlaten van de verplichte zaken in de deen die Allah heeft bevolen om te vestigen zoals de vijf gebeden en andere (verplichtingen) daarbuiten. Want voorwaar (bij jullie), de persoon die het gebed alleen wilt verrichten verricht het alleen, en degene die het gebed verlaat wordt geen aanklacht tegen ingediend. En zo ook met de zakah. En deze zaak is wijdverspreid en welgekend, en heeft de oren gevuld van vele mensen in de landen van ash-Sham, al-'Iraq, Egypte en andere plekken in jullie landen." [Einde Citaat] Zie "Ad-Durar as-Saniyyah" vol. 1 pag. 382.

Dit was heel kort de situatie van de Ottomaanse Staat, als de bovenstaande citaten niet genoeg zijn om een persoon hiervan te overtuigen, dan is er geen hoop voor hem dat hij begrijpt.

En wat betreft de toestand van haar Sultans -waar ik kort een indicatie van heb gegeven- is ook hun toestand van hetzelfde soort. En ik zal een verschillend aantal voorbeelden geven van deze Sultans, om hun toestand te verduidelijken:

- Sultan Orkhan de Eerste (gestorven 1362):

Hij is de tweede Sultan van deze Staat, na zijn vader 'Uthman de Eerste (Ottoman, Osman gestoven in 1323). Zijn heerschappij was 35 jaar lang. En deze Sultan was een sufi op de Baktashi-tariqah.

[Zie "Tarikh ad-Dawlah al-'Aliyyah al-'Uthmaniyyah", pagina 123. En "al-Fikr as-Sufi" pagina 411. En "al-Baktashiyyah" wordt ookwel gespeld met de Dhal en de Ta. En de historici hebben gemeld over deze Sultan dat hij de Romeinse koning hielp tegen de Servische koning, omdat de Romeinse koning hem beloofde zijn dochter aan hem te geven in het huwelijk. Zie de bovengenoemde "Tarikh ad-Dawlah", pagina 125.]

Baba Mondi, de shaykh en huidige leider van de sufi Baktashi-tariqah

En de Baktashi-tariqah -die ik al meerdere malen heb genoemd- is een sufi, shi'i, batini-tariqah opgericht door Khankar Muhammad Baktash al-Khurasani, die het heeft verspreid in Turkije in het jaar 761 na de hijrah. En het is een mix van de 'aqidah van "wahdat al-wujud" (dat Allah overal is, in de mensen, dieren, objecten), aanbidding van hun mashayikh, de 'aqidah van de rafidah m.b.t. hun imams, en ze overdrijven tevens ook in hun omgang met de Profeet ﷺ, op een manier dat hen uit de Islam haalt.

En van dat is het gezegde van de student -ofwel "mureed"- als hij deze tariqah wilt binnentreden, hij zegt dan namelijk: "Ik ben gekomen naar de deur van de Waarheid als een bedelaar, Muhammad en Haydar ('Ali) bevestigend, en naar het verborgene te streven, en naar de "overvloeiing" vanuit hen beiden, en van az-Zahra (Fatimah) en Shubayr en Shabar (Husayn en Hasan)." Daarna zegt hij: "Met liefde heb ik mijzelf onderworpen aan mijn innerlijke zelf als een dienaar van de familie van al-'Abbas, en mijn toevlucht is bij al-Hajj Baktash, de draaipunt van de vromen." En hij zegt daarna tegen zijn shaykh: "Jouw gezicht is een lamp, een vuurtoren van leiding, jouw gezicht is een indicator naar de vorm van de Waarheid, jouw gezicht is de Hajj en de 'Umrah en de Ziyarah. Jouw gezicht is voor de gehoorzame mensen de qiblah van leiderschap, jouw gezicht is de samenvatting van de Qur'an." (wal-'ayadhubillah)

'Abdul'Aziz voortgekomen. Hij was een toegewijde student van kennis en Imam, en [gaat volgende pagina verder:] nam kennis van Shaykh al-Islam en hij was de 3e Amir van de Dawlah al-Islamiyyah fil-Jazirah al-'Arab van 1803 tot zijn dood in 1814. Hij was degene die het leger van de Mujahidin leidde toen zij in 1802 de Shi'itische stad Karbala met de grond gelijk maakten waarna hij bekend stond als de "de Slachter van Karbala". De Mujahidin maakten de tombe kapot van Husayn ibn 'Ali ibn Abi Talib en meerdere vrome mensen, ze hadden duizenden van de mushrikin gedood en namen grote aantallen ghanimah. De Ottomanen hadden zoveel liefde voor de shi'ah-rawafid dat zij beloofden wraak te nemen. De Gouverneur van de regio werd uiteindelijk ontslagen door de Sultan omdat hij faalde de stad te verdedigen tegen de Mujahidin.

En de awrad van de Baktashiyyah zijn op de ‘aqidah van de ithna ‘ashariyyah rafidah en zij hebben in hun ‘aqidah van hun batini awrad en de manier dat zij graven bezoeken om hun op shirk-gebaseerde “acceptatie” te verkrijgen dusdanige dingen die te vreselijk zijn om te vertellen.

[Zie in detail in “al-Fikr as-Sufi fi Dhaw’ al-Kitab wa as-Sunnah”, pagina 409-424]

♦ Sultan Muhammad al-Fatih (Mehmet de Tweede, gestorven 1481)[5]:

Hij is een van de bekende Sultans van deze Staat en hij regeerde 31 jaar. Nadat hij Constantinople (Istanbul) veroverde in het jaar 857 na hijrah, ontdekte hij het graf van de edele sahabi Abu Ayyub al-Ansari en hij bouwde een tombe over het graf en naast de tombe bouwde hij een masjid, en de masjid was gedecoreerd met een witte steen. En hij bouwde over de tombe van Abu Ayyub een koepel. En in de gewoonte van Ottomanen, in hun blind-volgen van de Sultans, was dat zij in een grote optocht kwamen naar deze masjid, dan ging de nieuwe Sultan deze tombe binnen waarop hij het zwaard van Sultan ‘Uthman de Eerste krijgt van de Shaykh van de Mawlawi-tariqah. [Zie: “ad-Dawlah al-‘Uthmaniyyah: Dawlah Islamiyyah Muftara ‘Alayha”, vol. 1 pag. 64.]

Portret van de Taghut Mehmet de 2de die met iets anders dan de shari’ah regeerde en net als alle andere Sultans zich hoogmoedig liet afbeelden op een streng verboden wijze

En deze Sultan was de eerste Sultan die de bouwstenen neerlegde voor “burgerlijk recht” en “strafrecht”. Dus hij veranderde de shari’i lijfstraffen die overgeleverd zijn uit het Boek en de Sunnah -tand voor tand, oog voor oog-, en zette in plaats daarvan geldboetes, in een methodologie die later vervolmaakt werd door de Sultan Sulayman al-Qanuni

[Zie “Tarikh ad-Dawlah al-‘Aliyyah”, pagina 177 en “Fath al-Qunstantiniyyah wa Muhammad al-Fatih”, pagina 177]

En hij bracht ook een wetgeving uit -dat na hem ook geïmplementeerd werd- namelijk dat elke Sultan die de macht verkreeg al zijn minderjarige broertjes mocht vermoorden zodat de troon voor hem alleen veilig bleef!

[Zie “ad-Dawlah al-‘Uthmaniyyah: Dawlah Islamiyyah Muftara ‘Alayha”, vol. 1 pag. 64. En hij begon zijn heerschappij door het doden van zijn minderjarige broertje Ahmad. Zie “Tarikh ad-Dawlah al-‘Aliyyah”, pagina 161]

Tombe van Abu Ayyub al-Ansari die aanbeden wordt

♦ Sultaan Sulayman al-Qanuni (de “Wetgever”, gestorven 1566):

En hij is ook een van de bekendste Sultans van de Ottomaanse Staat, en zijn heerschappij was ongeveer 46 jaar.

[5] Noot vertaler: Hij is zoals alle andere Sultans een taghut die men verplicht dient te verwerpen na zijn situatie gekend te hebben, waarover vele moslims achteloos zijn. Het bewijs hiervan is “La ilaha illa Allah”. In geen énkele wijze verwijst de hadith van de Profeet over de veroveraar van Constantinopel (Qunstantiniyyah) naar hem. Deze hadith moet nog in vervulling gaan na de Malhamah al-Kubra waarbij de Romeinen onder 80 vlaggen -met elk 12.000 soldaten- zullen neerdalen bij ad-Dabiq of al-A’maq, en met de wil van Allah is dat spoedig.

De shirkiyat van de shi'ah werden beschermd en onderhouden door de Ottomanen

Toen hij Baghdad binnenging bouwde hij een koepel over de tombe van Abu Hanifah, en hij bezocht de heilige plekken van de Rafidah in an-Najaf en Karbala en hij herbouwde daar de bouwwerken (van de shi'ah) die verslechterden.

[Zie "ad-Dawlah al-'Uthmaniyyah: Dawlah Islamiyyah Muftara 'Alayha", vol. 1 pag. 25 en "Tarikh ad-Dawlah al-'Aliyyah", pagina 223.]

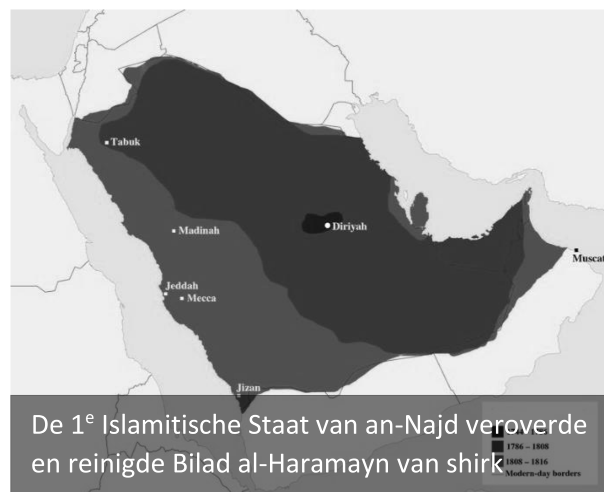
En hij werd "Al-Qanuni" (de wetgever) genoemd, omdat hij de eerste was die Europese wetgevingen voorschreef op de moslims en ze in de rechtbanken afdwong. En het waren de Joden en de Christenen die hem beïnvloedden om dat te doen.

[Zie "Waqi'una al-Mu'asir", pagina 160, en "Tarikh ad-Dawlah al-'Aliyyah", pagina 177 en vanaf pagina 198]

- Sultan Salim Khan de Derde (gestorven 1808)

Imam Sa'ud ibn 'Abdulaziz (رحمه الله) zei in zijn brief naar de gouverneur van Baghdad die we hiervoor naar voren gebracht hebben:

"Jullie toestand, en de toestand van jullie imams en sultans, getuigen jullie valsheid en jullie leugen met betrekking tot het (feit dat jullie beweren moslims te zijn). Want wij hebben voorzeker gezien (toen wij Mekka veroverd hadden) en wij de kamer van de Profeet openden, moge vrede en zegeningen zijn op de bezitter ervan, zagen we -in het jaar (12)22 na hijrah- een brief van jullie Sultan die gebracht is door zijn neef naar de Boodschapper van Allah, waarin hij istighathah[6] doet bij hem en hem (de Profeet) aanroept de overwinning te schenken over zijn (de Sultans) vijanden. En het bezit laagheid, vernedering en khushu' wat getuigt van jullie leugen. Het begint met, "Van Uw kleine slaaf, Sultan Salim. Voorts: Ya Rasulallah, wij hebben veel moeite en ongemak ervaren die we niet van ons weg kunnen duwen, en de slaven van het kruis hebben de slaven van ar-Rahman overgenomen! We vragen jou om ons de overwinning te schenken en ons te helpen over hen." En hij citeerde veel van zulke bewoordingen in het algemeen. Dus kijk naar deze enorme shirk en kufr in Allah, Al-Wahid, Al-'Alim! De mushrikun vroegen niet eens dit van hun afgodsbeelden al-'Uzza en al-Lat, want toen ongemak en rampspoeden hen troffen riepen ze enkel de Schepper van alle schepselen aan! [Einde citaat, van de brief van Imam Sa'ud]

De 1e Islamitische Staat van an-Najd veroverde en reinigde Bilad al-Haramayn van shirk

[Zie "ad-Durar as-Saniyyah", vol. 1 pag. 160, "Tarikh ad-Dawlah al-'Aliyyah", pagina 177 en vanaf pagina 190]

- Sultan 'Abdulhamid de Tweede (feitelijk de laatste Sultan, gestorven in 1918):

Deze Sultan was een fanatieke sufi op de Shadhili-tariqah. Dit is een brief van hem naar de Shaykh van de Shadhili-tariqah van zijn tijd. Hij zegt daarin:

"Alle lof en dank zij Allah…Ik breng deze verzoek van mij naar boven richting de Shaykh van de hoge Shadhili-tariqah, en naar degene die de geest en leven uitvloeit: de Shaykh van de mensen van zijn tijd Shaykh Mahmud Efendi Abi ash-Shammat en ik kus zijn twee gezegende handen hopend op zijn rechtgeschapen gebeden. Mijn Meester, door het succes van Allah ta'ala ben ik constant bezig met het reciteren van de awrad van Shadhiliyyah

[6] In een moeilijke en extreem barre situatie hulp vragen

nacht en dag en ik verzoek dat ik blijf doorgaan in het vragen van uw hartstochtelijke gebeden in een continuerende staat."

[Zie "Imam at-Tawhid", door Ahmad al-Qattan en Muhammad Zayn pagina 148, en "at-Tariq ilal-Jama'ah al-Umm" pagina 56, en de verdorven Koeweitse magazine "Al-'Arabi" nummer 157-169]

En de Shadhili-tariqah is een sufi-, quburi-, shirki-tariqah: vol met enorme (haram-) zaken en godslasteringen wat het genoeg maakt om hen te plaatsen bij de afgoden-aanbiddende kuffar.

[Zie sommige vormen van hun shirk, dwaling en bid'ahs in "Dirasat fit-Tasawwuf" pagina 235, en "At-Tasawwuf fi Mizan Al-Bahth wat-Tahqiq", pagina 327]

En wat betreft de verhalen over de relaties van deze Staat met de joden en de christenen en andere kuffar om aangesteld te worden in posities van macht, het helpen van hen (kuffar asliyyin), en hen zelfs gelijkwaardig maken met de moslim: dan zijn deze (gebeurtenissen) véél. Lees, indien je wenst, over dit in "Tarikh ad-Dawlah al-'Aliyyah" en "ad-Dawlah al-'Uthmaniyyah: Dawlah Islamiyyah Muftara 'Alayha", en je zal nauwelijks één enkele Sultan vinden diens leven niet iets van deze zaken bevat. Zie, bijvoorbeeld, het leven van 'Abd al-Majid ibn Mahmud die de "Gulkhanah-Decreet" voorschreef in het jaar 1255 na Hijrah [1839], waarin hij verklaarde dat er totale vrijheid is in persoonlijke zaken en ideeën[7], en ongelovigen gelijk maakte met gelovigen.

[Zie "Tarikh ad-Dawlah al-'Aliyyah pagina 455", en "Al-Islam wal-Hadharah al-Gharbiyyah", pagina 15]

En wat betreft de oorlog van de Ottomanen tegen tawhid, dan is dit welgekend. Want zij hebben de oorlog verklaard aan de da'wah van Shaykh Muhammad ibn 'Abdilwahhab (رحمه الله) zoals bekend is.

{Zij wensen het Licht van Allah te doven met hun monden}

En zij zonden veldtocht na veldtocht tegen de mensen van at-tawhid totdat zij deze oorlog bekroonden met het vernietigen van ad-Dir'iyyah, de hoofdstad van de da'wah as-salafiyyah, in het 1233 na hijrah (1818).

[Om sommige van hun misdaden te weten, zee "'Unwan al-Majd" vol. 1 pag. 157]

En de Ottomanen, in hun oorlog tegen Tawhid, zochten hulp van hun broeders vanonder de christenen, daar één van de onderzoekers in Europa documenten heeft ontdekt van correspondentie tussen Napoleon Bonaparte -de heerser van Frankrijk, en de Ottomaanse leider onder de titel "Al-Bab Al-'Ali" omtrent de Da'wah van Shaykh Muhammad ibn 'Abdulwahhab en de noodzaak om een resolute actie tegen de da'wah te ondermen aangezien het een bedreiging was voor hun (Europese) belangen in het Oosten.

[Zie de introductie van 'Atiyyah Salim in het boek "Al-Imam Muhammad ibn 'Abdilwahhab" door Bin Baz. En de onderzoeker was Ahmad at-Tawil tewijl hij zijn doctoraat presenteerde.]

En tijdens de oorlogen van de Ottomanen tegen de mensen van tawhid waren zulke gruweldaden verricht dat de gruweldaden van de Kruisvaarders daarmee vergeleken niets voorstelden. Hier zijn sommige voorbeelden voor je:

[7] Dus iemand die bijvoorbeeld gelooft dat de Profeet nooit bestaan heeft, en dat de vrouwen van de Profeet ontucht pleegden en dat Allah niet de Schepper is of dat Hij -ta'ala- in alle levende wezens verscholen zit enzovoort: allemaal halal, toegestaan. Sterker nog mensen die dit aanhangen zijn gelijk met de gelovige muwahhidin. Wa la hawla wa la quwwata illa billah.

De Ottomaanse Staat wilde haar troepen aanmoedigen om de mensen van tawhid te vermoorden, dus het schreef een decreet voor dat elke soldaat een beloning zal krijgen voor iedere persoon die hij dood maakte, en daarbij was het benodigd dat elke soldaat zijn moord moest bewijzen door het afsnijden van de oren van zijn slachtoffer en deze te zenden naar de hoofstad "al-Istanah" (Istanbul). Dus dat deden ze in Al-Madinah, Al-Qunfadhah, Al-Qasim, Dhirma en andere plekken.

[Zie dat in detail in "Tarikh al-'Arabiyyah as-Sa'udiyyah", door de Russische historicus Vasiliev, pagina 173, 176 183 en 184.]

En wat betreft hun vernietiging van dorpen en steden, en zelfs het verbranden van masajid, dan is het overleveren hiervan zonder moeite.

[Zie "'Unwan al-Majd, vol. 1 pag. 157-219]

En van hun misdaden is dat zij vrouwen en kinderen van de mensen van tawhid als krijgsgevangenen namen en hen als slavinnen verkochten. Al-Jabartie zei in zijn "Tarikh":

"En de maand Safar op een vrijdag in het jaar 1235 na hijrah.. en die kwamen een groep van de Arabieren en Magharibah aan die in in de landen van de Hijaz [omgeving Mekka & Medina] waren. En zij hadden met hen krijsgevangenen van de "Wahhabiyyah"; vrouwen, meisjes en jongens. Ze kwamen naar al-Hamayil en verkochten hen aan wie hen kocht terwijl zij eigenlijk moslims en vrije mensen waren." [Einde Citaat]

[Zie "Tarikh 'Aja-ib al-Athar" vol. 3. pag. 606. Wees gewaarschuwd over dit boek, want Al-Jabarti zoals duidelijk is van zijn "Tarikh", was een sufi-khalwati die de graven en de vromen (aanbiddend) vereerde, hij vereerde zelfs ketterige dwalenden zoals de zindiq ibn 'Arabi[8]]

En ik concludeer met de gebeurtenis die overgeleverd is door een Russische historicus. Hij zei:

"In het jaar 1818, werd 'Abdullah (de laatste Amir van de Islamitische Staat, 'Abdullah ibn Sa'ud ibn 'Abdul'Aziz ibn Muhammad ibn Sa'ud) gevangengenomen en gebracht via Caïro naar Istanbul met twee anderen die dichtstaanden waren van hem[9] in het begin van December. En de Russische ambasadeur in Istanbul gaf de volgende informatie:

Na de val van de 1e Staat in 1818 kwam de 2e Staat zes jaar later, nu geleid door de kleinkinderen van Shaykh al-Islam

[8] Noot vertaler: Ibn 'Arabi zei dat Allah overal is, en dat Allah de Verhevene de hond is en de hond Allah is. Moge Allah hem de pitbodem van het Hellevuur doen betreden.

[9] We weten van Islamitische bronnen dat één van die twee, de geleerde en kleinzoon van Shaykh Muhammad ibn 'Abdulwahhab was, genaamd Shaykh Sulayman ibn 'Abdillah ibn Muhammad ibn 'Abdulwahhab: de laatste Groot-Imam van de eerste Dawlah an-Najdiyyah. 4 jaar na de val van de Eerste Staat, werd de Tweede Staat opgericht door de Imam en tevens ook kleinzoon van Shaykh al-Islam en broertje van ash-Shahid Sulayman ibn 'Abdillah, genaamd al-Imam Turki ibn 'Abdillah, die de Islamitische Staat -na haar val- weer liet expanderen. Een aantal generaties later kregen zijn kleinzonen ruzie en begon er gevochten te worden om de macht en wereldse zaken. Niet lang daarna viel de Tweede Staat en vele jaren later werd de "Derde" (Saudische) Staat met behulp van de kafir-Britten opgericht nadat deze taghut oprechte mujahidin had gebruikt onder het mom van jihad. De fitnah zou doorgaan tussen de kleinzonen van Shaykh al-Islam en de Saudische koningen totdat de taghut-koning Faisal besloot om hen uit te moorden waarna hij enkel slaven van hen bespaarde zoals de eenogige dajjal-mufti van nu 'Abdulaziz Al ash-Shaykh. Deze 3e Staat was in geen enkele vorm te vergelijken met haar voorgangers [net zoals Salahuddin niet vergeleken kan worden met zijn nakomelingen die zich allieerden met kuffar asliyyin om tegen elkaar als broers te vechten] alhoewel de shirk niet haar omvang had zoals in de Ottomaanse regeerperiode, was het een Staat die de 2 zaken naliet omwille waarvan haar voorgangers bestreden werden: takfir en qital. Zo heeft Shaykh Muhammad ibn 'Abdulwahhab in meerdere brieven verduidelijkt dat zij enkel bestreden worden om twee gigantische fundamenten en dat zijn takfir en qital. Om deze redenen hebben sommige geleerden vanonder de nakomelingen van Shaykh al-Islam Muhammad ibn 'Abdulwahhab de taghut-koning 'Abdulaziz Al-Sa'ud berispt en bekritiseerd vanwege een pakt die hij had gesloten met de kuffar om geen qital meer te doen. Langzamerhand zou het blijken dat

“Afgelopen week, zijn de leider van de Wahhabiyyun, zijn minister en zijn Imam die gevangengenomen waren in ad-Dir’iyyah -en later gebracht naar de hoofdstad- onthoofd. Nastrevend om een indruk te laten wekken van zijn overwinning over zijn ergste vijanden van de twee steden (Mekka & Medina) -die beschouwd worden als de “wieg” van de Islam-, gaf de Sultan het bevel dat men bijéén moest komen in het oude paleis van de hoofdstad (Istanbul), en ze brachten naar het paleis 3 gevangenen die vastgetekend waren in zware kettingen en omsingeld waren door een publiek van kijkers. En na de introducerende ceremonie beveelde de Sultan tot hun executie, dus de leider werd onthoofd in de hoofdpoort van de “Aya-Sofia”, en de minister werd onthoofd voor de “Saray-ingang” en de derde persoon werd onthoofd in één van de hoofdmarkten van de hoofdstad. Hun lichamen werden tentoongesteld met hun hoofden onder hun oksels, en na drie dagen werden ze in de zee gegooid. En Zijn Majesteit beveelde een speciaal gebed van dank [shukr] naar Allah toe voor de overwinning van de Sultan’s troepen, en voor de uitroeiing van de groep die verwoesting had gebracht in Mekka en Medina[10], de harten van de moslims [lees: sufis] terroriseerde en hen aan gevaar blootstelde.” [Einde Citaat]

[Zie “Tarikh ad-Dawlah as-Sa’udiyyah”, door Vasiliev, pagina 186]

Dus dit was hun vijandschap jegens tawhid en zijn mensen, en dit was hun verspreiding van shirk en kufr. Dus hoe kan er enigszins beweerd worden dat deze corrupte, vijandige Staat een “Islamitische Khilafah” was?!

Moge Allah genade hebben met Imam Sa’ud ibn ‘Abdulaziz toen de Ottomaanse gouverneur van al-‘Iraq tegen hem zei: “Wij zijn moslims in haqq, en dit is waar al onze imams het mee eens zijn, van alle 4 wetsscholen en de Mujtahidun van de Deen en de Millah.” Waarop hij (رحمه الله) antwoordde:

“Wij hebben verduidelijkt van de Woorden van Allah ta’ala, de woorden van Zijn Boodschapper, en de woorden van de volgers van de 4 Imams hetgeen dat jullie zwakke zaak weerlegt en jullie valse bewering weerlegt. Want niet iedereen die wat beweert bewijst het met zijn daden. Een arme persoon wordt niet rijk door simpelweg te zeggen: “Duizend Dinars!”. En een tong brandt niet als het simpelweg zegt: “Vuur”. Voorwaar de Joden, de vijanden van de Boodschapper van Allah zeiden tegen de Boodschapper van Allah toen hij hen uitnodige naar de Islam: “Wij zijn moslims!” En de christenen zeiden ongeveer hetzelfde. En zo zei Fir’awn ook tegen zijn mensen: “En ik laat jullie niets zien behalve wat ik als correct zie en ik leid jullie niet behalve naar de rechtgeleide pad.” Maar alsnog loog hij en sprak hij vals in dat.” [Einde Citaat]

[Zie “Ad-Durrar As-Saniyyah”, vol. 1 pag. 391]

En zo ook, wie beweert dat de Ottomaanse Staat een Islamitische Staat was, dan heeft hij gelogen en valsheid gesproken. En de grootste vervalsing [fraude] in dit opzicht is dat het een “Islamitische Khilafah” was!

[Het feit dat de Ottomaanse Staat een kafir-Staat was betekent niet takfir op iedereen die erin woont, en de twee zonen van Shaykh Muhammad ibn ‘Abdulwahhab zeiden: “Het kan zijn dat een dorp geregeerd wordt met kufr, en dat er mensen zijn diens oordeel is dat zij (op het oordeel van) kuffar zijn, maar er wordt niet geoordeeld dat iedere persoon van hen (de gemeenschap) ook een kafir is, omdat het mogelijk is dat onder hen mensen waren die op al-Islam waren en geexcuseerd waren van hijrah, of die openlijk -uiterlijk- zijn Deen vertoonde, maar de moslims wisten niet van hem.”

[Zie “Majmu’at al-Masa’il”, vol. 1 pag. 44]

---

het een totale verwijdering was van dit fundament. Moge Allah de gouden dagen van tawhid terugbrengen en de moslims en hun Dawlah op aarde laten vestigen zoals het ooit was met de beste generaties van deze ummah.

[10] Verheven zij Allah, zo waren ze vroeger en zo zijn ze nu. Wanneer de muwahhidin een stad openen en de shirk erin vernietigen waarop de vijanden van Allah komen en alles platmaken, de vrouwen verkrachten en kinderen als wezen verwaarlozen, geven ze de schuld aan de muwahhidin. Het is alsof hun lichaam zegt:

“Hoe durven jullie shirk te vernietigen?
Weten jullie dan niet dat wij dan ook zullen vernietigen?:
Jullie vrouwen, kinderen en ouderen; tezamen met de steden?
En onze massamoord dienen jullie aan niemand de schuld -behalve aan julliezelf- te geven.”

En weet, o mijn broeder, dat niemand beweert dat de Ottomaanse Staat een “Islamitische Staat” was behalve dat hij behoort tot één van de volgende twee mensen:

1. Ofwel een dwalende persoon die shirk als Islam ziet.
2. Ofwel een onwetende persoon over de toestand van deze Staat.

Wat betreft degene die tawhid begrijpen, en die de toestand van deze Staat begrijpen, en dan nog twijfel heeft over deze zaak: dan is hij in een zéér gevaarlijke positie, wallahul-musta’an.

Hoofdstuk 2 - Het standpunt van de Da'wah van Shaykh Muhammad ibn 'Abdilwahhab omtrent de Ottomaanse Staat

Één van de misvattingen dat vaak naar boven wordt gebracht inzake de da'wah van Shaykh Muhammad ibn 'Abdilwahhab is dat het in opstand kwam tegen de Ottomaanse Khilafah, en de moslims verdeelde.

En vele 'ulama die de da'wah van de Shaykh verdedigden streefden om antwoord te geven op deze misvatting, maar het meeste wat ze konden zeggen was: "Najd was van het begin tot het einde onafhankelijk van de Ottomaanse Staat, dus om die reden was de opkomst van de Shaykh geen opstand tegen het."

[Zie "Da'awa al-Munawi'in", pagina's 223-240]

En de werkelijkheid is dat deze bewering incorrect is vanwege 3 redenen:

Het 1ste is dat de Ottomaanse staat naamwoordelijk de macht had over Najd, want het regeerde over al-Hijaz, al-Yemen, Al-Ahsa', al-'Iraq en ash-Sham, en de belastingen van de ameer's van Najd gingen naar de (Ottomaanse) Staat via sommige van deze landen.

[Zie "ad-Dawlah al-'Uthmaniyyah" vol. 1 pag. 20, en "'Unwan al-Majd", vol. 1 pag. 97]

Het 2de is dat zelfs als we zouden aannemen dat Najd onafhankelijk was, de da'wah van de Shaykh was al-Hijaz, al-Yemen, al-Ahsa', al-Khalij en de verafgelegen gebieden van al-'Iraq en ash-Sham binnengetreden. Ze vielen Karbala aan en hadden Damascus belegerd (met Mujahidin omsingeld), en al deze plekken waren zonder redetwisten onder de controle van de Ottomaanse Staat.

Het 3de is dat de gezegdes van de imams van de da'wah (رحمهم الله) in overeenstemming zijn over dat de Ottomaanse Staat een land is dat in oorlog is met de moslims (dar harb), behalve zij die gehoor gaven aan de da'wah van tawhid zoals we later zullen zien, insha'allahu ta'ala.

Want, voorwaar de da'wah van de Shaykh (رحمه الله) was de da'wah van pure tawhid en oorlog tegen shirk en haar mensen. En één van de grootste verdedigers van shirk in die tijd was de Ottomaanse Staat. Dus de da'wah was een daad van oorlog tegen de (Ottomaanse Staat). En ik zal, in wat komt, citaten overleveren van de Imams van de da'wah en haar volgers die hun standpunt jegens deze Staat verhelderen.

Imam Sa'ud ibn 'Abdilaziz (رحمه الله):

Ik heb al een aantal citaten overgeleverd van hem omtrent de kwestie van deze Staat. Hier zijn meer uitspraken die hij gedaan heeft in een brief die hij stuurde naar de Gouverneur van Baghdad:

"En wat betreft jouw gezegde, "hoe kunnen jullie zo stoutmoedig en roekeloos fitnah starten door takfir te doen op de moslims en de mensen van de qiblah, en te vechten tegen een volk dat gelooft in Allah en de Laatste Dag..?", Wij zeggen hierop: We hebben al meerdere malen gezegd dat we geen takfir doen op basis van zondes, maar we vechten enkel tegen zij die shirk doen met Allah en partners toeschrijven aan Allah, hen aanroepen net als dat ze Allah aanroepen, voor hen slachten netals dat ze voor Allah slachten, hen trouwzweren net als dat ze Allah trouwzweren, hen vrezen net als dat ze Allah vrezen, hen aanroepen voor hulp in moeilijkheden en voor het verkrijgen van het goede, en die vechten om hun afgodsbeelden en koepels over de graven te verdedigen, die als afgodsbeelden zijn genomen die aanbeden worden naast Allah. Dus als je waarachtig bent in jouw bewering dat je op de Millah van Ibrahim zit en de Boodschapper volgt, dan; vernietig die afgodsbeelden -allemaal- en maak ze gelijk met de grond. En toon berouw voor al die shirk en bid'ah."

En daarna zei hij: "Of, als je volhardt in deze toestand van jou en geen berouw toont voor de shirk waar je op zit en de religie van Allah niet juist belijdt met welke Hij Zijn Boodschapper heeft gezonden -shirk, bid'ah en bijgeloof vernietigend-, dan zullen we niet stoppen met qital te doen (te vechten) totdat jullie terugkeren naar Allah's rechtgeleide Deen."[11] [Einde Citaat]

[Zie "Ad-Durar as-Saniyyah", vol. 7 pag. 397]

Shaykh Sulayman ibn 'Abdillah ibn Muhammad ibn 'Abdilwahhab (رحمه الله):

Toen de Turken het land van tawhid binnenvielen, schreef Shaykh Sulayman ibn 'Abdillah een boek met de titel "ad-Dala'il" (de bewijzen), omtrent de afvalligheid en kufr van degene die hen (de Ottomanen) hielp en hun kant koos, zelfs als hijzelf niet op hun religie van shirk is. En hij noemde daarin meer dan 20 bewijzen daarvoor en hij refereerde naar de binnenvallende (Ottomaanse) leger als "het leger van koepels en shirk".

[Zie "Ad-Durar as-Saniyyah", vol. 7 pag. 57-69]

Shaykh 'Abdullatif ibn 'Abdirrahman ibn Hasan ibn Muhammad ibn 'Abdilwahhab:

In een van zijn brieven naar Shaykh Hamad ibn 'Atiq (رحمه الله) omrent de zaak van 'Abdillah ibn Faysal -de leider van die tijd, eind van de 2e Staat-, die hulp zocht van de Ottomanen tegen zijn broer Sa'ud ibn Faysal[12], toen de latere -Sa'ud ibn Faysal- hem had verslagen in de Slag van Judah tijdens de gebeurtenissen in het jaar 1289 na hijrah (1872 na Christus), zei hij:

"En 'Abdullah had een geldige heerschappij en bay'ah in algemeen, maar later kwam ik erachter dat hij een briefwisseling had met de kafir Staat (de Ottomaanse Staat), hulp zocht van hen en hen bracht naar de landen van de moslims. Dus hij werd zoals degene over wie wordt gezegd:

En degene die bescherming zoekt bij 'Amr in zijn moeilijkheid,

Is als degene die hulp zoekt van vuur tegen de brandende hitte.

Dus ik sprak mondeling tegen hem, met bezwaar tegen zijn daad en ik verklaarde mijn disassociatie van het, en ik sprak hardvochtig tegen hem zeggende dat dit een vernietiging is van de fundamenten van Islam en haar principes, en dat het het een en het ander was.. de details van het gesprek kan ik me nu niet herinneren. Vervolgens werd hij berouwvol en had spijt, en hij deed veel istighfar. En ik schreef op zijn dictee naar de (Ottomaanse) gouverneur van Baghdad: "Allah is mij voldoende geweest, en heeft het vergemakkelijkt, en geregeld voor de mensen van Najd en de Bedoeinen met datgene wat onze benodigdheden heeft voldaan, insha'allah. Dus wij hebben niet langer behoefte aan het leger van de Staat", en woorden in die richting. En ik geloof dat hij die brief daadwerkelijk verzonden heeft en zichzelf heeft gedistancieerd van wat plaats had gevonden, en het was een lange brief." [Einde Citaat]

[Zie "Ad-Durar as-Saniyyah", vol. 7 pag. 184, and "Tadhkirat Ulin-Nuha wal-'lrfan", in de 1e volume]

En hij zei in een andere brief gezonden naar een van de studenten van kennis over dezelfde kwestie:

"Wat betreft Imam 'Abdullah ibn Faysal, dan (weet dat) ik hem heb geadviseerd, zoals ik vermeld heb, met zeer harde advies. En ik herinnerde hem in het advies aan de ayat van Allah en Zijn recht, en de verplichting van het

---

[11] Zijvraag: *Wat zouden de murtadd liefhebbers van al-Madkhali en Ahmad Salam zeggen in die tijd?*

[12] Sa'ud ibn Faysal ibn Turki ibn 'Abdillah ibn Muhammad ibn 'Abdilwahhab wilde onterecht de macht van zijn broer 'Abdullah omverwerpen waarna 'Abdullah een murtadd werd om zijn macht te behouden.

voorkeur geven aan Zijn Welbehagen, en in het ver weg blijven van de vijanden van Zijn deen, en van de mensen van ta'til (die de shari'ah ontkennen), shirk en duidelijke kufr. En hij vertoonde daarna berouw en spijt." [Einde Citaat]

[Zie "Majmu'at ar-Rasa'il" vol. 2 pag. 69]

En hij zei omtrent de invasie van de Ottomanen in het Arabische Schiereiland in het jaar 1298 na hijrah:

"Dus wie dit fundamentele principe (tawhid) begrijpt zal de schade begrijpen die aanwezig is in deze tijden met betrekking tot de Turkse legers, en hij zal begrijpen dat dit -de fitnah- terug zal komen op dit principe, het zal het breken en vernietigen en compleet wegwissen. En het leidt tot de overheersing van shirk en ta'til, en het verhogen van haar vlaggen van kufr."

[Zie "Ad-Durar as-Saniyyah", vol. 7 pag. 148-152.]

En hij zei in een gedicht over deze kwestie:

En de leider van de mensen heeft de Turken een Staat gebracht
Dat de grootste misdaden heeft gepleegd tegen de Millah van Islam

En het bevat:
En zij reisden naar de mensen van shirk en onderwierpen zich aan hen
En er kwamen tot hen elke lasteraar en elke tovenaar

En het bevat:
En de macht is gegaan naar de mensen van ontkenning en shirk,
En door hen is de marktplaats van vernietiging en kwaad opgezet
En plekken van sodomie en slechtheid zijn teruggekeerd onder hen
Die bezocht worden door elke immorele individu
En de tawhid van de religie is gescheurd en haar touw afgehakt
En het is kwijtgeraakt in de rangen van de soldaten

En het bevat:
En jullie hebben een alliantie gesloten met de mensen van het Vuur in jullie domheid
En jullie zijn, voor de religie van Allah, de eerste (te bestreden moeten) kafir
Dus vraag de bewoner van al-Ahsa', ben jij een gelovige?
In dit en wat de authentieke boeken bevatten?

[Zie "Ad-Durar as-Saniyyah", vol. 7 pag. 187-191, en "Tadhkirat Ulin-Nuha" vol. 1 pag. 198-202]

En hij benoemde hier specifiek al-Ahsa', omdat de Ottomanen -nadat Imam 'Abdullah ibn Faysal ibn Turki hun hulp vroeg- binnengingen in al-Ahsa' en het als eerst overnamen.

[Zie de details van die gebeurtenissen in het jaar 1289 na hijrah in "Tadhkirat Ulin-Nuha" vol. 1 pag. 197, van zijn gezegde is "De benoeming van wat gebeurde en plaatsvond met de aankomt van Ottomaanse soldaten en de Turkse troepen"]

En hij zei in een ander gedicht:

Toen het leger des dwaling verscheen, om te vernietigen
Het land van leiding en de wetten des goedheid
Een volk dat drunken is, hun metgezellen die niet wakker werden

Nooit, en eindigde dan in verlies.
Een volk, jullie zien hen haasten naar elke bijeenkomst
Waarin ongeluk en elke kufr dicht in reik is
Voorzeker, waarbij de wetten van de Christenen heersen[13]
Zonder enige tekst dat gekomen is van de Qur'an
Dus kijk naar de rivieren van kufr die geëxplodeerd zijn
Zij zijn gebotst met de Shari'ah van ar-Rahman

[Zie "Ad-Durar as-Saniyyah" vol. 7 pag. 192-194, en "At-Tadhkirah" vol. 1 pag. 203-206]

En het verbazingwekkende is dat dit een beschrijving is van de Ottomaanse soldaten in het jaar 1289 na de hijrah en in de Tarikh van al-Jabarti is er een identieke beschrijving van de soldaten die het Arabische Schiereiland binnenkwamen rond het jaar 1226 na de hijrah, hij zegt zodoende in zijn Tarikh [vol. 3 pag. 341]:

"En sommige van hun hoge mensen die mensen naar zogenaamde rechtschapenheid en godsvrees uitnodigen zeiden tegen mij, "Hoe kunnen wij overwinning krijgen terwijl de meerderheid van onze soldaten niet op de millah zijn, en van hen zijn zij die niet de religie praktiseren? En dozen van bedwelmende drankjes waren gebracht naar ons en je zou nooit de adhan in onze rangen horen, noch werd de verplichte salah verricht onder hen, en de religieuze tekenen (sha'a-ir) interesseerde hen totaal niet.." [Einde Citaat]

Shaykh Hamad ibn 'Atiq (رحمه الله):

Hij was (رحمه الله) van de hardste van de 'ulama in zijn positie omtrent deze Staat. Zie de brievenwisseling tussen hem en Shaykh 'Abdullatif ibn 'Abdirrahman ibn Hasan ibn Muhammad ibn 'Abdilwahhab in de 7de en 8ste volume van "ad-Durar as-Saniyyah", en ik heb sommige daarvan naar voren gebracht. En toen de kafir Ottomaanse legers het Arabische Schiereiland binnenvielen, gingen sommige verraders en dwalenden in hun rangen. Dus net als dat Shaykh Sulayman ibn 'Abdillah (رحمه الله) het boek "Ad-Dala'il" heeft geschreven toen de Ottomanen in zijn tijd binnenvielen over hun oordeel, zo heeft ook Shaykh Hamad een boek geschreven met de titel "Sabil an-Najah wal-Fikak Min Muwalat al-Murtaddin wal-Atrak" [vertl. "Het pad van redding en ontketening van de alliantie met de afvalligen en de Turken] omtrent takfir op degenen die deze legers hielpen die "islamitisch" werden genoemd.[14]

[Dit boek is welbekend met de naam "Sabil an-Najah wal-Fikak Min Muwalat al-Murtaddin wal-Atrak" en de correcte titel is hetgeen we genoemd hebben vanwege de volgende redenen:

- De originele geschreven kopie was met deze titel en het was van de tijd van de Shaykh. Zie "Sabil an-Najah" met de wijziging van al-Faryan pagina 12.
- De Shaykh zelf noemde deze titel in de introducerende khutbah van zijn boek "Sabil an-Najah"
- De tijd waarin het boek is geschreven en de inhoud ervan wijzen op deze titel, zoals zijn gezegde op pagina 35 "O jullie die geloven neem de Joden en de Christenen niet als bondgenoten", en zo ook wie zich allieert met de Turken wordt een Turki.." [Einde Citaat] en Allah weet het beste.

---

[13] Zie de biografie van de Sultan met diens bijnaam "al-Qanuni" die de decreet van "Gulhane" uitbracht met Christelijke druk en invloed vanuit Europa.

[14] In dit boek legt de Shaykh voornamelijk de 8e naqid uit en legt uit dat tekenen van Islam geen obstakel zijn voor takfir voor de individuen die riddah begaan. Dit is een bewijs tégen degenen die dit boek valselijk en gedeeltelijk gebruiken om een bida' te steunen waarbij men ta'til doet van het oordelen op de dhahir van een persoon.

Shaykh ‘Abdullah ibn ‘Abdillatif (رحمه الله):

Hij werd gevaagd omtrent degene die geen takfir verricht op de (Ottomaanse) Staat en degenen degene die hen bracht om te vechten tegen de moslims en hun (Ottomaanse) wilayah koos en dat het verplicht was om jihad te voeren met hen en hij werd gevraagd over een andere die niet de visies had van de Staat maar dat de Staat en degenen die haar brachten naar het Arabische Schiereiland moslim-bughat (overtreders) waren en dat het niet toegestaan is om met hen op een andere manier om te gaan dan dat je met moslim-bughat omgaat en dat hetgeen gepakt wordt vanonder de buit van de bedoeienen (die met de ongelovige Turken vochten) haram is. Dus hij antwoordde:

“Wie de kufr van de Staat niet weet[15] en geen verschil maakt tussen hen en de moslim-bughat, dan weet hij niet de betekenis van “la ilaha illa Allah”. Dus als hij daarnaast gelooft dat de Staat moslims zijn, dan is dit erger en groter, want dit is het twijfelen over de kufr van degene die kufr in Allah en shirk met Hem heeft verricht. En wie hen bracht en hen hielp tegen de moslims met welke hulp dan ook, dan is dit duidelijke afvalligheid.” [Einde citaat]

[“Ad-Durar as-Saniyyah” vol. 8 pag. 242]

Shaykh Sulayman ibn Sahman (رحمه الله):

En wat gezegd wordt van beschrijving over de Turken omtrent hun kufr,
Dan is het waar, want zij zijn “akfar an-nas” (meest ongelovige) in alle religies
En hun vijandschap tegenover de moslims en hun kwaad,
Groeit en vermeerdert in dwaling, meer dan andere sektes
En wie de ongelovigen als awliya’ neemt is als hen,
En er is geen twijfel omtrent takfir op hem voor eenieder die verstand heeft,
En wie tawalli doet met hen (hen als awliya’ neemt) of naar hen gaat voor steun,
Dan is er geen twijfel in het verklaren van hem als fasiq (;hoogste niveau van fisq is kufr), en hij is in een beangstigende positie.

[“Diwan ibn Sahman”, pagina 191]

Shaykh ‘Abdullah ibn Muhammad ibn Salim (رحمه الله):

De Shaykh (رحمه الله) was aan het zitten in de middag in al-Masjid al-Jami’, wachtende op Salat al-Maghrib en in de eerste rij waren er mannen die niet wisten dat de Shaykh aanwezig was daarginds. Dus een van hen zei tegen zijn metgezel: “Het heeft ons bereikt dat de Ottomaanse Staat overgenomen heeft en dat haar vlaggen overwonnen hebben.” En hij ging verder met het prijzen. Dus de Shaykh ging bidden met hen en na de Salah gave hij een sterke preek en hij bekritiseerde de Ottomanen en bekritiseerde degenen die van hen hielden en die hen prezen (zeggende):

“Wie die gezegde heeft gezegd moet spijt hebben van hetgeen hij gezegd heeft en er tawbah voor doen! Watvoor religie is er nog over voor degene die van de kuffar houdt, en blij is met hun dominantie en vooruitgang?! Als een moslim zichzelf niet toeschrijft aan de moslims, aan wie zal hij zich dan toeschrijven?”

[“Tadhkirat Ulin-Nuha”, vol. 3 pag. 275]

En Shaykh Husayn ibn ‘Ali ibn Nufaysah [een van de tijdsgenoten van Sulayman ibn Sahman] zei in een van zijn gedichten:

Dus O Staat van de Turken, moge jullie kracht nooit meer terugkeren,

---

[15] Niet weet dat hetgeen wat gepleegd is, kufr is

Naar ons, en naar onze landen; moge jullie nooit terugkeren,
Jullie grepen de macht en bestreden de weg van onze Profeet
En de kwaadaardige en bedwelmende middelen maakten jullie toegestaan
Jullie maakten de symbolen van de mushrkin jullie eigen symbolen,
Waarop jullie sneller waren in het plegen van shirk dan hen
Jullie gaven de religie van de Christenen voorrang
Dus jullie verkeren na onreinheid in een nog grotere onreinheid
Dus weg met jullie, uit met jullie en verlies zij met jullie
En degenen die van jullie hielden en naar jullie neigden tezamen

["Tadhkirat Ulin-Nuha", vol. 2 pag. 149. En in een gedicht van Salih ibn Salim, ter nagedachtenis van Ibn Sahman: "En hij verhelderde daarin het oordeel over de Turken en hun hun kufr, en het oordeel over vriendschap en alliantie met de Staat". "Tadhkirat Ulin-Nuha", vol. 3 pag. 354]

En 'Abdirrahman ibn 'Abdillatif ibn 'Abdillah ibn 'Abdillatif (Ala Shaykh,) ibn 'Abdirrahman ibn Hasan ibn Muhammad ibn 'Abdilwahhab zei:

"En het is welbekend dat de Turkse Staat een afgodsbeeld-aanbiddende Staat was diens religie shirk en bid'ah was en die zulke dingen verdedigde.." [Einde Citaat]

["'Ulama ad-Da'wah" pagina 56, geschreven door hijzelf]

Conclusie

Het is helder van wat voor is gegaan, dat de imams van de da'wah de Ottomaanse Staat als een staat van kufr beschouwden en dat het "dar harb" (land van oorlog) was. En dit is een duidelijke en helder zaak – daarmee bedoel ik de kufr van de Ottomaanse Staat – en ik geloof niet dat iemand leest of hoort over de shirk waarop de Ottomaanse Staat was, of hetgeen leest van de imams van de da'wah over hun standpunt ten opzichte van de Staat, vervolgens zal volharden in z'n twijfel over hen (de Ottomanen).

En anders behoort hij tot een van de volgende mensen. Of:

- Hij beschuldigt de imams van de da'wah van onwetendheid, of
- Hij beschouwt tawhid als een secundaire zaak, of
- Hij is een hoogmoedige persoon.

We vragen Allah dat hij ons oprechtheid en opeenvolging van kennis met daden schenkt.

وصلى الله وسلم على نبينا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين

